

Hiçbir Yere Giden Tren

Yavuz DEMİRKIRAN

Hiçbir Yere Giden Tren

Yavuz DEMİRKİRAN

Sophie treni, uyuklu istasyonun kenarında, kayıp bagaj kulübesinin arkasına gizlenmiş halde buldu. Tabelasında tek bir kelime yazıyordu: HİÇBİR YER. Kâğıt biletini sımsıkı tutup baktı. Sarı yağmurluğu gri öğleden sonrada parlıyor, kırmızı çizmeleri su birikintilerine sıçırıyordu; bir adım daha yaklaştı. Kapılar açıldı, sanki tren yalnızca onu bekliyormuş gibi.

İçeride tren tarçın ve eski kitap kokuyordu. Gümüş beyazı saçlı, yuvarlak gözlüklü uzun boylu bir kondüktör ona gülümseyerek baktı. Lacivert ceketinin pirinç düğmeleri vardı ve zincirinde altın bir cep saati sallanıyordu. "Hoş geldin Sophie," dedi yumuşak bir sesle. "Nereye gittiğimizi pek bilmeyiz, ama her zaman oraya varırız." Sophie onu sallanan koridorda takip etti.

İlk vagon dost canlısı yolcularla doluydu. Haki ceketli, geniş kenarlı şapkalı, güçlü kuvvetli bir kâşif, yıpranmış bir harita çantasının yanından el salladı. "Ben Mira!" diye seslendi. "Gizli yerlerin peşine düşerim!" Ayaklarının dibinde, lavanta rengi saçlı, mavi yamalı yelekli küçük tüylü bir yaratık, gümüş bir düdük çalıyordu. "Ben de Pip'im," dedi cıvıldayarak.

Tren istasyondan ağır ağır çıkarken Sophie pencere kenarında bir yer buldu. Tarlalar yeşil bir yorgan gibi akıp geçti, sonra siste kayboldu. Yüzünü cama yapıştırdı, çilleri dümdüz oldu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Pip'e. Küçük müzisyen neşeyle omuz silkti. "Gizem işte bu! Kimse bilmiyor, eğlencesi de bu."

İlk şaşırtıcı durak birdenbire ortaya çıktı. Tren, herkesin unuttuğu bir bahçenin yanında iç çekerek durdu. Güller eski bir taş duvarın üzerine tırmanmıştı ve bir fiskiye yosunlu bir havuza şırıldıyordu. "Oo!" diye soludu Sophie. Kâşifler ve müzisyenler birlikte indiler, çiçeklerin arasında parmak uçlarında yürüdüler; kondüktör bile bu manzaraya gülümsedi.

Bir sonraki durakta kapılar, sarmaşıklar altında gömülü sessiz bir kütüphaneye açıldı. Kitaplıklar ağaçlar gibi yükseliyor, toz güneş ışınlarında parlıyordu. Kâşif Mira çantasından yıpranmış bir harita çıkardı, yeşil gözleri parlıyordu. "Bu yeri yıllardır arıyordum!" diye fısıldadı. Pip yumuşak bir melodi çaldı ve boş kütüphane ona eşlik ediyor gibi mırıldandı.

Trende yolcular birer fincan kakao eşliğinde hikâyeler paylaştılar. Bir kadın özel bir şey aradığını söyledi, ama ne olduğunu söyleyemiyordu. Bir çocuk Pip'in düdüğüyle dizini ritme uydurdu. Sophie herkese kâğıt biletini ve tabeladaki tek kelimeyi anlattı; tren sarsıla sarsıla ilerlerken hep birlikte güldüler.

Tren yine durdu, bu kez unutulmuş bir oyun parkının yanında; salıncakları esintide hafifçe sallanıyordu. Sophie kırmızı çizmeleriyle uçarcasına koştu ve paslı bir salıncağı şarkı söyleyene kadar itti. "Şunu dinle!" diye güldü Mira, yanında sallanarak. Pip gıcırtı ve çıtırtıyla aynı ritimde düdüğü çaldı; bütün vagon alkışladı ve tezahürat yaptı.

Tren mavi tepelerden tırmanırken yağmur pencerelere tıırdamaya başladı. Sophie'nin sarı yağmurluđu koltuğının yanında asılıydı, hafifçe damlıyordu. Kondüktör cep saatiyle yanlarından geçti ve Sophie sordu: "Nerede ineceğimizi nasıl bileceğiz?" Kondüktör gülümsedi. "İhtiyacın olan şeyi bulduğunda anlayacaksın," dedi.

Bir sonraki şaşırtıcı durakta tren, eğri çatılı, sarmaşıklarla sarılmış çan kulesi olan küçücük bir köy gösterdi. Artık kimse orada yaşamıyordu, ama pencerelerde hâlâ fenerler parlıyordu. Yolcular neşeyle birbirlerine seslenerek dolaştılar. Pip küçük bir davul bulup mutlu bir ritim tutturdu ve Sophie meydanda dans etti.

Sonra tuhaf bir şey oldu. Tren yavaşladı ve kondüktör kıpırdamadan durdu. "Bu durak buradaki biri için," dedi sessizce. Özel bir şey arayan kadın soluğunu tuttu. Peronda tıpatıp büyükannesinin bahçesi gibi, aynı mavi kapısıyla bir bahçe duruyordu. "Burayı unutmuşum," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

Kadın indi ve el sallamak için döndü. "İhtiyacım olan şeyi buldum," diye seslendi. "Gitmek istediğim yeri değil, bulmak istediğim şeyi." Mira haritasına baktı ve yavaşça katlayıp kaldırdı. "Belki haritaya ihtiyacım yok," dedi. "Belki yolculuğun kendisi maceradır." Sophie anlayarak başını salladı.

Sophie yolculuęu, bütn řařırtıcı duraklarını ve dost yüzleri düşnd. Trenin nereye gittięini bilmek istemiřti. řimdi göryordu ki her unutulmuř yer birine kendinden bir parça göstermiřti. Pip yumuřak bir melodi çaldı ve kondktr řapkasına dokundu. "Yolculuk, varıř noktasından daha nemlidir," dedi yumuřak bir sesle.

Tren sonunda iç çekerek durduğunda Sophie kendi uykulu istasyonunu tanıdı. Kayıp bagaj kulübesi akşam ışığında parlıyordu. Mira ona sarılarak vedalaştı ve Pip eline bir şey sıkıştırdı: küçücük gümüş bir düdük. "Bir sonraki macera için," diye cıvıladı Pip. Kondüktör şapkasına dokunup göz kırptı.

Sophie su birikintilerine indi, kırmızı çizmeleri sıçradı. Kondüktöre teşekkür etmek için döndü, ama tren çoktan siste kayboluyordu; tabelası son bir kez HİÇBİR YER diye göz kırptı. Çantasında kâğıt biletini buldu, artık üzerinde tek bir altın kelime damgalanmıştı: YAKINDA. Eve kadar gülümsedi.

O gece Sophie gümüş düdüğü rafına, kâğıt biletinin yanına koydu. Dost canlısı yolcuları, unutulmuş yerleri ve kondüktörün yumuşak sözlerini düşündü. Bazı yolculuklar varmaktan daha önemlidir, diye karar verdi. Ve bir yerde, biliyordu, hiçbir yere giden tren bir sonraki meraklı yolcusunu bekliyordu. Yeniden binmek için sabırsızlanıyordu.